വിശകലനം

ഡോ. ഹേമമാലിനി എം

പടയണിയും കടമ്മനിട്ടക്കവിതയും

ഗതകാലപ്പെരുമയുടെ ആവിഷ്ക്കാര ശക്തിയിൽനിന്നു ഊർജ്ജമാവാഹിച്ച് കടമ്മനിട്ട എഴുപതുകളുടെ ഉദ്വേഗങ്ങൾക്ക് തീ കൊടുത്തു. ആ വെളിച്ചത്തിൽ ഉറയുന്ന പടയണിക്കോലങ്ങളുണ്ട്, ബലിത്തറയിലെ രൗദ്രതയും, ഇരയുടെ പിടയുന്ന ആർദ്രതയും, വാൾത്തലയിലെ കല്ലിച്ചുപോയ രക്തകണങ്ങളും അലർച്ചയും ഉൾരോഷത്തിന്റെ കറുത്ത മുരൾച്ചയുമുണ്ട്. അതുതന്നെയാണ് കടമ്മനിട്ടക്കവിതയുടെ സ്വത്വം.

സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുനന്മയ്ക്കായി സമൂഹത്തെ ഒരേസമയം ഏകീകരിക്കുകയും കെട്ടിയുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രാർത്ഥനാവിശ്വാസങ്ങളാണ് അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ. ഇതിനായി ഒട്ടേറെ ചടങ്ങുകളിലൂടെയും മനുഷ്യൻ കടന്നുപോകുന്നുണ്ട്. വൃക്ഷ, മൃഗ, നാഗ, ഗോത്രചിഹ്ന ആരാധനകളെല്ലാം ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. കാലപരിണാമത്തിൽ ഇവ കലകളായി വികാസം കൊള്ളുന്നു. അനുഷ്ഠാനകലകളിൽ പുരാവൃത്തം, മതാനുഷ്ഠാനം, ദൃശ്യം എന്നീ മൂന്നു ഘടകങ്ങളുണ്ടെന്നും ഇവയിൽ ആദ്യത്തേത് മാറ്റങ്ങളില്ലാതെ തുടരുമ്പോൾ അനുഷ്ഠാനത്തിൽ പുതിയവ കൂടിച്ചേരുകയും ദൃശ്യത്തിന്റെ കാലത്തിന്റെ ആസ്വാദ്യതയ്ക്കനുസരിച്ച് പലതും കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നു എ.കെ. നമ്പ്യാർ. അലംകൃതമായ അരങ്ങ്, വർണ്ണങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ഇങ്ങനെ അനുഷ്ഠാനകലകളിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മറ്റൊരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഇവയിൽ അരങ്ങിന്റെ ദൃശ്യമാനത്തിനു പ്രസക്തി വർദ്ധിച്ചു. ഇവയും രംഗകലകളും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. രംഗകലകളിൽ വേദിക്കും പ്രേക്ഷകനുമിടയിൽ അതിരുകൾ കല്പിക്കുമ്പോൾ അനുഷ്ഠാനകലയിൽ പ്രേക്ഷകനോ കൃത്യമായ അളവുകളുള്ള അരങ്ങോ ഇല്ല. ഇന്ന് മാറിയ കാലത്തിൽ ഈ അനുഷ്ഠാനകലകൾ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അതിൽ പങ്കാളിയാകാതെ ത്തന്നെ അവയുടെ കലാപരത ആസ്വദിക്കുന്നവരുണ്ട്. ആ കലയുടെ പശ്ചാത്തലം കൃത്രിമമായി സൃഷ്ടിച്ചെടുത്ത് മാറിയ കാലത്തിന്റെ മാറുന്ന ഇടങ്ങളിൽ അവ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അപ്പോഴവയ്ക്കു രംഗകലയുടെ ഭാഷ്യങ്ങളായിരിക്കും ഉണ്ടാകുക.

ഇന്നു രംഗകലയുടെ ദൃശ്യഗരിമയിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പടയണി, ആ കലയുടെ ആത്മ സ്വത്വം കൊണ്ട് രംഗകലയുടെ പരികല്പനയിൽനിന്നു വിട്ടുനിൽക്കുന്നതാണ്. പടയണിയുടെ നിറത്തിലും ഗന്ധത്തിലും താളത്തിലും ജീവനതാളം കണ്ടെത്തിയ കടമ്മനിട്ടയാകട്ടെ തന്റെ കവിതകൾകൊണ്ട് പടയണിക്കു രംഗപാഠം സൃഷ്ടിക്കുകയാണ്.

ഒരു കൊയ്ത്തിനും വിതയ്ക്കുമിടയിൽ കൃഷിഭൂമിയുടെ വിസ്താരങ്ങളിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന പടയണിയിൽ പ്രകൃതിക്ക് പശ്ചാത്തലമായി ഒതുങ്ങി നിൽക്കാനാകില്ല. ക്ലാസ്സിക് കലകൾ അരങ്ങേറുന്ന, അളവുകൾ അതിരുകൾ നിർണ്ണയിക്കുന്ന അരങ്ങുകളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി, ആകാശവിതാനത്തിനുകീഴിൽ നക്ഷത്രങ്ങളേയും ചരാചരങ്ങളേയും സാക്ഷിനിർത്തിക്കൊണ്ടാണ് പടയണി അരങ്ങേറുന്നത്. ഉർവ്വരമായ മണ്ണിൽ, മണ്ണിന്റെ മനുഷ്യന്റെ ഉർവ്വരതയ്ക്കായി ഗ്രാമത്തിന്റെ കാവലാളായ കാവിലമ്മയോട് നടത്തുന്ന അനുഷ്ഠാനപരമായ കലാപരമായ അർത്ഥനയാണ് പടയണി. ഇവിടെ പ്രേക്ഷകയായി അമ്മ മാത്രം. ഗ്രാമം മുഴുവൻ പടയണിയിലെ ഭാഗഭാക്കാകുന്നു. പടയണിയിൽ പുപ്പടയുടേയും തുമ്പിതുള്ളലിന്റേയും അകമ്പടിയോടെ വൃക്ഷങ്ങൾ എഴുന്നള്ളിക്കുന്ന ചടങ്ങുണ്ട്. വൃക്ഷം, വനം വെച്ചുപിടിപ്പിക്കാനുള്ള സന്നാഹമാണ് ഈ ചടങ്ങ് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. പടയണിയിലെ പാളക്കോലങ്ങൾ, അലങ്കാരങ്ങൾ, നിറങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ എല്ലാം പ്രകൃതിയുടെ തുടർച്ചയോ, പകർച്ചയോ ആണ്. ആരാധിക്കുന്ന കാവിലമ്മയും പ്രകൃതി തന്നെ. പടയണിപ്പാട്ടുകളും കോലങ്ങളും അഗ്നി, വായു, ജലം, ആകാശം, മണ്ണ് എന്നിങ്ങനെയുള്ള പഞ്ചഭൂതങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ പടയണിയിൽ പ്രകൃതി അടർത്തിയെടുക്കാനോ ഇഴപിരിച്ച് തിരിക്കാനോ അസാധ്യമായ സാകല്യാന്തരീക്ഷമാണ്.

പടയണിയുടെ ഈ നാട്ടരങ്ങ്-നാട്ടരങ്ങ് എന്ന അരങ്ങ് കടമ്മനിട്ടക്കവിതയിലും കാണാം. പടയണിത്തുള്ളലിൽ നടത്തുന്ന അരങ്ങൊരുക്കത്തിന്റെ രീതി ഈ കവിതകളിലുണ്ട്. എവിടെയാണ് പടയണി അരങ്ങേറുന്നതു എന്നതു പോലെ തന്റെ കവിതയുടെ വഴിയും വേദിയും വാമൊഴിച്ചൂട്ട് കത്തിച്ച് കടമ്മനിട്ട തെളിയിക്കുന്നു.

“അകലെയൊരു മലമുകളിലാർദ്രമരുസ്മിതം

തടവിടരും പൂവനത്തിന്റെ ഛായയിൽ”

“എലി മുള്ളുകൊണ്ടാവഴിയടച്ചു

എലുകക്കല്ലൊക്കെ പിഴുതുമാറ്റി

അതിരിലെ പ്ലാവിന്റെ ചോടു മാറ്റി”

പാതാളപ്പടവുകൾ കയറി

പറയപ്പട തുള്ളി വരുന്നു

പറയറയും താളം തുള്ളി

പറയപ്പട പാടി വരുന്നു”... എന്നിങ്ങനെ വിവിധ വിഷയാവതരണത്തിനായി അരങ്ങൊരുക്കത്തിന്റെ മുന്നൊരുക്കം കവിതകളിൽ കാണാം.

കവിക്കൊരിക്കലും ഏകാന്തതയിൽ സമാനഹൃദയനോട് സംവദിക്കാനുള്ളതല്ല കവിത. കവി സംസാരിക്കുന്നത് ഒരു കൂട്ടത്തോടാണ്. പ്രേക്ഷകനില്ലാതെ ഒരു ഗ്രാമം മുഴുവൻ ഒന്നിച്ചു പാടുകയും തുള്ളുകയും ചെയ്യുന്ന പടയണിയുടെ ആ നാട്ടുകൂട്ടത്തിന്റെ സ്മരണയിൽ കടമ്മനിട്ട കവിതയിലും ആ കൂട്ടത്തെ സംബോധന ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

“വഴിപോക്കാ നിൽക്കുക ലേശം

എവിടേക്കാണ് പ്രയാണം” എന്നു വിളിച്ചു നിർത്തി ചോദിക്കുന്ന കവിയുടെ മനസ്സ് അഭിരമിക്കുന്നത്

“കാര്യങ്ങളെന്തൊക്കെയായാലും

നാലുപേർ കൂടുന്ന കാര്യമല്ലോ

വെറ്റില തിന്നു ചവപ്പുതുപ്പി

കൂട്ടത്തിൽ കൂടേണം നന്മ ചൊല്ലാൻ”

എന്നിങ്ങനെ കൂട്ടം കൂടുന്നതിലാണ്.

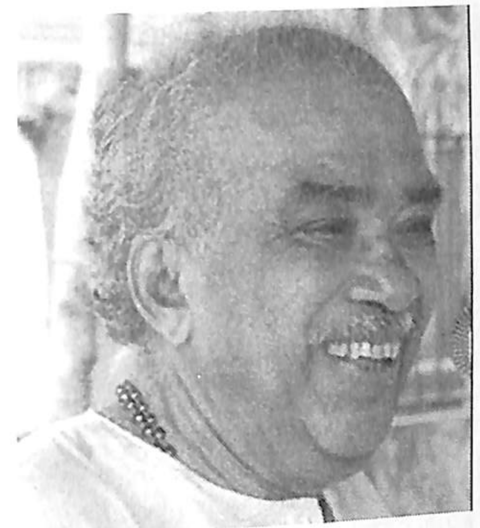

കടമ്മനിട്ട

ഇങ്ങനെ ഗ്രാമനന്മകളിൽ പൂത്തുലയുന്ന ഈ കവിമനസ്സ് പക്ഷേ ആ സൗന്ദര്യം ഓർമ്മകളായി കവിതകളിൽ നിറയ്ക്കുമ്പോഴും അവയെ മുഗ്ദ്ധമനോഹരമാക്കാനോ ഗൃഹാതുരമാക്കാനോ ശ്രമിക്കുന്നില്ല.

“ചന്തം തേട്ടിച്ചമയം കെട്ടിച്ചുരന ഗന്ധം

ചാറിയ സന്ധ്യകൾ”

എന്നും

“നെല്ലിൻ തണ്ടു മണക്കും വഴിയിൽ

എള്ളിൻ നാമ്പു കുരുക്കും വയലുകൾ”

എന്നും പദസൗകുമാര്യത്തിന്റെ സൗന്ദര്യതീക്ഷ്ണതയിൽ കണ്ണഞ്ചുമ്പോഴേയ്ക്കും,

‘മറുതാ നക്കി മാടൻ തല്ലി

മാരകരോഗം മുലയിൽ പരുവായ്”

എന്നു കവിത പൊടുന്നനെ പരുഷമാകുന്നു.

‘കടമ്മനിട്ട’ എന്ന ഈ കവിതയിൽ ആ ഗ്രാമത്തിന്റെ സൗന്ദര്യത്തെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത് പടയണിയുടെ ചൊൽക്കാഴ്ചകളുടെ മൂർച്ചയോടെയാണ്. കാളിയുടെ/കോലങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യത്തേയും മൂർച്ചയോടെ വർണ്ണിക്കുന്ന പടയണിപ്പാട്ടുശീലമാണ് ഇവിടേയും കാണാനാകുക. മാത്രമല്ല മാറിയ കാലത്തിൽ വന്നുചേർന്ന അപചയങ്ങളെ കടമ്മനിട്ട ഗ്രാമത്തിലൂടെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന കവി, കാവിലമ്മയുടെ ഉഗ്രതയ്ക്കു നിറനാട്ടുവഴക്കങ്ങളും വായ്ത്താരികളും നിറങ്ങളും അലങ്കാരങ്ങളും എങ്ങനെ മാറ്റുകൂട്ടുന്നുവോ അതേ രീതിയാണ് കവിതയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഗ്രാമത്തിന്റെ സുന്ദരസ്മൃതികളെ പരുഷഭാഷ്യത്തിൽ വറുതികാലത്തിന്റെ ശാക്തേയ ബിംബങ്ങളാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. പാളയിൽ തീർത്ത് കോലങ്ങൾ നൽകുന്ന ഭീകരത ഇവിടെ

“പൂക്കളെ നുള്ളിയുണർത്തി

പുണ്ണിലിറങ്ങിയ കുശമുനയൂരിപ്പല്ലിട

കുത്തി മണത്ത്”

“എല്ലിൻ കാവടി എരിയും വെയിലിൽ

വേച്ചു വിയർത്ത് പറക്കും തീയുടെ”...

എന്നിങ്ങനെ നാട്ടുച്ചന്തങ്ങൾ, ഗ്രാമക്കാഴ്ചകളും ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്നു എന്നു മാത്രം.

പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള അഭേദ്യബന്ധമാണ് പടയണിയുടെ കാതൽ. പടയണിയുടെ ഈ ഓർമ്മപ്പെടുത്തലിന്റെ ജാഗ്രതയാണ് ‘ശരശയ്യ’. മനുഷ്യന്റെ ആസുരമായ വളർച്ച വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന ഈ കവിതയിൽ മനുഷ്യനു എന്താണ് പ്രകൃതി എന്ന അന്വേഷണവും മതത്തിന്റെ ഉത്തരവും കണ്ടെത്താം.

“ആദിത്യനരച്ച് കുറുക്കിയ

പൊന്നും തേനും നാവിൽ തേച്ചു

നാണിച്ച നിലാവു ചുരന്ന മുലപ്പാൽ

കുടിച്ചു ചിരിച്ചു

രാവിൻ കരിവീട്ടി കടഞ്ഞൊരു തൊട്ടിലിൽ”

മയങ്ങി ജീവനമാരംഭിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ കറുകപ്പുൽ മെഴുകിയ തറയിൽ കമിഴ്ന്നു, കനകപ്പൊടി പുരളുന്ന മണ്ണിൽ മുട്ടുകുത്തി താരകങ്ങളെ ഗോലികളാക്കി കളിച്ചു വളരുകയാണ് ... പിന്നെ

“അധികാരമെനിക്കായെൻ ദുരനിയമങ്ങൾ രചിച്ചു

പെരുതായ് ഞാൻ പാരും വാനും

പെരുവിരലടിയിൽ തരി പോൽ” ആക്കി

പെരുവിരലടിയിൽ തരി പോൽ വളരാൻ

വളർന്നപ്പോൾ പിന്നെ പാരിൽ വളരാൻ ഇടമില്ലാതെയായി. താനെയ്ത ശരങ്ങൾ തിരിച്ച് ശരശയ്യ തീർത്തു. വീണ്ടും നിലാവു ചുരത്തുന്ന മുലപ്പാലിലേക്കും, കറുകപ്പുല്ലിലേക്കും മടങ്ങാൻ മോഹിക്കുന്നതിലൂടെ കവിത അവസാനിക്കുന്നു. മനുഷ്യനെ വാത്സല്യപൂർവ്വം ഊട്ടിയുറക്കിയ, പിന്നീടവൻ ഉപയോഗിക്കുകയും ഭോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കവിതയിലെ പ്രകൃതി പുരുഷ തൃഷ്ണകൾ തീർക്കുന്ന സ്ത്രീശരീരം കൂടിയാകുന്നു. വാത്സല്യം, പ്രണയം, രതി എന്നിവയുടെ രസപൂർത്തിയിൽ അടങ്ങാത്ത തൃഷ്ണയ്ക്കു മുന്നിൽ ഈ പ്രകൃതി സ്ത്രീ സംഹാരരുദ്രയാകുന്നു. പ്രതികാരത്തിന്റെ ശരശയ്യകളൊരുക്കുന്നു. മാനസാന്തരം വന്ന മനുഷ്യൻ വാത്സല്യക്കനിവു തേടുന്ന ശിശുവാകാൻ തയ്യാറാകുന്നു. ദാരികനെ കൊന്ന്, ദുഷ്ടനിഗ്രഹം നടത്തിയ സംഹാരരുദ്രയും കാമസ്വരൂപിണിയും അനുഗ്രഹദായിനിയുമായ പ്രപഞ്ചമാതാവുതന്നെയാണ് പടയണിയുടെ ആധാരകേന്ദ്രം. അമ്മയുടെ അനുഗ്രഹത്തിനായി ഗ്രാമം മുഴുവൻ മക്കളായി തൊഴുതു നിൽക്കുന്നിടത്ത് അവസാനിക്കുന്ന പടയണി തന്നെയാണ് ശരശയ്യയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്.

പടയണിയിൽ ഒട്ടേറെ രസകരങ്ങളായ കോലങ്ങളുണ്ട്. യക്ഷിക്കോലങ്ങൾ, സുന്ദര, അന്തര, അംബര, മായ, അരക്കി.... ഇങ്ങനെ അതു നീളുന്നു. ഇവർ വൃക്ഷദേവതകളാണ്. അന്തരീക്ഷത്തിലൂടെ പറക്കാൻ ചിറകുള്ളവരാണ് ഈ

പടയണിയുടെ പുരാവൃത്തമനുസരിച്ച് അത്, ശത്രുനിഗ്രഹാന്തരമുള്ള കാളിയുടെ കോപശമനത്തിനുള്ള ആട്ടമാണ്. ദുഷ്ടനിഗ്രഹം/സകല ശാപപാപനിവാരണം നടത്തിയ ദേവിയുടെ മുന്നിൽ ഭക്തർ നടത്തുന്ന നന്ദിസൂചകമായ നൈവേദ്യമായി, അനുഷ്ഠാനമായി ഈ പുരാവൃത്തം മാറുന്നു. ഈ ദേവി ഗോത്രകാലം മുതലേ ദ്രാവിഡാരാധനയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആദിമാതാവിന്റെ, അമ്മ ദൈവത്തിന്റെ പകർച്ചതന്നെയാണ്. കടമ്മനിട്ട തന്റെ കവിതയിലേക്കും ആ ആദിരൂപത്തെ ആവാഹിക്കുന്നു.

യക്ഷികൾ. ഈ പരിചയത്തിൽ 'മാമ്പൂക്കൾ' എന്ന കവിത വായിക്കുന്നതു പ്രസക്തമാണ്. ഗ്രാമത്തിന്റെ സുന്ദരനഷ്ടസ്മൃതികളേയും നഗരസംസ്കൃതിയുടെ കലുഷതകളേയും മാറി മാറി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഈ കവിത. ഓർമ്മകൾ/യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ/സ്വപ്നം/സത്യം ഇവ ഇടകലരുമ്പോൾ മനസ്സിന്റെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ, വിപരീതങ്ങൾ മനസ്സിലുണ്ടാക്കുന്ന ആ വ്യവസ്ഥിതികൾ എന്നിവ വിവരിക്കുന്നത് ഓർമ്മകളെ മാമ്പൂവിന്റെ മണമായും യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ തിരമാലകളുമായും ബിംബവത്ക്കരിച്ചാണ്. ഇവിടെ വായുവും ജലവും മാറി മാറി രണ്ട് കാലങ്ങളെ ഇടങ്ങളെ അവസ്ഥകളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുകയാണ്. വായു സ്വപ്നമാകുമ്പോൾ ജലം സത്യമാകുന്നു. രണ്ടു കാലങ്ങളിലേക്കു ഇങ്ങനെ മാറി മാറി സഞ്ചരിക്കാൻ വായുവിനേയും കടലിനേയും പ്രതീകമാക്കുവാൻ, ഓരോ കാലത്തെ ഓരോ ഭാവത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ഈ പടയണിക്കോലങ്ങളുടെ സ്മരണ സഹായിച്ചിരിക്കണം. 'പൂവ് തേടിപ്പോയ അഞ്ച് കുട്ടികളുടെ കഥ' 'കുട്ടികൾക്കൊരു കഥ' എന്നിവയിലെല്ലാം പ്രകൃതിയുടെ വീണ്ടെടുപ്പാണ് വിഷയമാകുന്നത്. പൂപ്പടയുമായി വൃക്ഷക്കൊമ്പ് എഴുന്നെള്ളിക്കുന്ന പടയണിച്ചടങ്ങിനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് ഈ കവിതകൾ.

പടയണിയുടെ പുരാവൃത്തമനുസരിച്ച് അത്, ശത്രുനിഗ്രഹാന്തരമുള്ള കാളിയുടെ കോപശമനത്തിനുള്ള ആട്ടമാണ്. ദുഷ്ടനിഗ്രഹം/സകല ശാപപാപനിവാരണം നടത്തിയ ദേവിയുടെ മുന്നിൽ ഭക്തർ നടത്തുന്ന നന്ദിസൂചകമായ നൈവേദ്യമായി, അനുഷ്ഠാനമായി ഈ പുരാവൃത്തം മാറുന്നു. ഈ ദേവി ഗോത്രകാലം മുതലേ ദ്രാവിഡാരാധനയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആദിമാതാവിന്റെ, അമ്മ ദൈവത്തിന്റെ പകർച്ചതന്നെയാണ്. കടമ്മനിട്ട തന്റെ കവിതയിലേക്ക് ആ ആദിരൂപത്തെ ആവാഹിക്കുന്നു. വളരെ കാല്പനികമായി ആരംഭിച്ച് വറുതികളിൽ വേവുന്ന കാലിക സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ പ്രതീകമായി 'ശാന്ത'യിൽ തന്റെ പ്രേയസിയെ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോഴും

"വിടരുക വിഭാതമായ് വിസ്മയനേത്രമായ്
വനലഹരിയായെന്റെ സിരകളിലുദിക്ക നീ
ഉയരുക വിഹായസ്സിലുജ്ജ്വല ശാന്തിയായ്" എന്നും

"കടമ്മനിട്ടക്കാവു തീണ്ടാൻ
നീ ഉണരൂ നീ ഉണരൂ" എന്നു കവിത അവസാനിപ്പിക്കുമ്പോൾ ശാന്ത, കാലത്തെ അതിജീവിക്കുന്ന സ്ത്രീശാക്തേയതയുടെ മുഴുവൻ പ്രതീകമായി വളരുന്നു.

ഈ മാതൃബിംബത്തെ മറ്റൊരു കോലത്തിൽ 'കുറത്തി'യിലും കാണാം. മക്കൾക്കു കാവലാകുന്ന അമ്മതന്നെയാണ് ഈ കുറത്തി. 'മുട്ട് പൊട്ടിയ മൺകുടത്തിന്റെ മുറിവിൽനിന്നു മുറിവുമായി' 'വെന്ത മണ്ണിൻ വീറ് പോലെ' എന്നിങ്ങനെ സഹനത്തിന്റെയും വീര്യത്തിന്റെയും പ്രതീകമാകുന്ന കുറത്തി തന്റെ ചോദ്യങ്ങളിലൂടെ ഒരു ജനതയുടെ ചരിത്രമാണ് ചുരുളഴിക്കുന്നത്.

അനീതികൾക്കെതിരെ വിപ്ലവമൊരുക്കിയ തന്റെ മക്കളെ നശിപ്പിച്ചവർക്കെതിരായുള്ള ഒരു താക്കീതാകുന്ന കുറത്തി, തന്റെ മാർഗ്ഗവും രീതിയും വാക്കുകളുടെ ചുണയിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അനീതികൾക്കെതിരായുള്ള പെൺചീറ്റലിനു കണ്ണകി മുതലുള്ള ദ്രാവിഡപാരമ്പര്യത്തിലേക്കാണ് ഈ കുറത്തിയേയും കണ്ണിചേർക്കുന്നത്. പക്ഷേ പ്രതികാരദുർഗ്ഗയായ ഈ അമ്മയുടെ രൂപഘടനയിൽ കാവ്യവഴക്കങ്ങളിൽ ഉരുവായ കണ്ണകിയല്ല, ലോകപാലനത്തിന് ദുഷ്ടനിഗ്രഹം ചെയ്ത കാളിയാണ് കവിക്കു മാതൃകയാകുന്നത്.

"ഊറ്റമേറിയോരായുധങ്ങളോടും
ഊറ്റമാം വേതാള ഗളമേറി - കൂളികളും
തൽ
കൂറ്റുകാരോടൊത്തു നടകൊണ്ടു
അല്ലലെത്തിയേ കോപമോടവളും-തൻ
തലനുള്ളി
കള്ളമെന്ന്യേയെറിഞ്ഞു മേവുലകിൽ"
എന്നിങ്ങനെ പടയണിയിൽ വാഴ്ത്തുന്ന ഭീകരസ്വരൂപിണിയുടെ രൂപഭാവങ്ങളാണ് കടമ്മനിട്ട കുറത്തിക്ക് നൽകുന്നത്.

അഗ്നി പടയണിയുടെ ആത്മാവാണ്. ആളിക്കത്തുന്ന പന്തവെളിച്ചങ്ങളാണ് പടയണിക്കോലങ്ങളെ ഉന്മിഷത്താക്കുന്നത്. ശരീരത്തിൽ അകമ്പടിയിൽ പന്തങ്ങളേന്തി വരുന്ന ആ കോലങ്ങളെ 'കാട്ടാള' നിലും 'കിരാതവൃത്ത'ത്തിലുമെല്ലാം കാണാം. കാവിൽനിന്നു തിരി നൽകുക എന്നതിനപ്പുറം ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനു വലിയ പങ്കാളിത്തങ്ങൾ അവകാശപ്പെടാനില്ലാത്ത പടയണിയിൽ കെട്ടിയാടുന്ന കോലങ്ങൾ പലതും കറുപ്പിനെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതാണ്.

നിറവും തരവും തൊഴിലും അസമത്വം സൃഷ്ടിക്കാത്ത ഒരു കാലത്തിന്റെ സ്മരണ മാത്രം ബാക്കിയാകുന്ന ഒരു കാലത്തിൽനിന്നാണ് കടമ്മനിട്ടയുടെ 'കാട്ടാളൻ' സംസാരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ കാട്ടാളനു കുറേ തിരിച്ചറിവുകളുണ്ട്.

"പൂ പൂത്തപ്പോഴെനിക്കു ലഭിച്ചത്
കൊഴിയും പോളകൾ മാത്രം
കാ കായ്ച്ചപ്പോഴെനിക്കു ലഭിച്ചത്
തൊണ്ടും തൊലിയും മാത്രം" അതുകൊണ്ട് കാട്ടാളൻ പൂർവ്വസ്മൃതികളിലേക്കു ഒരു തീർത്ഥാടനം നടത്തുന്നു. ഭക്തനായി "കാഞ്ഞിരമാലയണിഞ്ഞവൾ നീയേ...." എന്നു പടയണിപ്പാട്ടുകൾ പാടുന്നു. ആ ഓർമ്മകൾ കാട്ടാളനു നൽകുന്ന ഊർജ്ജം ചെറുതല്ല. ആ ഊർജ്ജാവഹനത്തിലൂടെ കവിത തന്നെ ഒരു കോലതുള്ളലായി രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുന്നു. ഭക്തി ആസക്തിയായി, ലഹരിയായി മാറുന്ന പ്രാക്തന ആരാധനരീതിയിലേക്കു വരികൾ നീളുന്നു. നവസംസ്കൃതി സഭ്യേതരമെന്നു പറയുന്ന ചൊല്ലുകളും വിളികളും പടയണിയിലുണ്ട്. ഭക്തിലഹരിയിൽ ദേവിയെ ആസക്തിയോടെ അലറിവിളിക്കുന്ന തപ്പിന്റെ പെരുക്കുന്ന താളത്തിൽ വേദനകളും പരിക്കുകളും അറിയാതെ, ശരീരത്തെ തന്നെ മറന്നുപോകുന്ന ആ തുള്ളലിനെ വാക്കുകളിലൂടെ അനുഭവ്യമാക്കുകയാണ് കവി 'കാട്ടാള'നിൽ ചെയ്യുന്നത്. കറുത്തവന്റെ പ്രതിനിധിയായ കാട്ടാളന്റെ പതിതകാലത്തിലെ ശക്ത്യാർജ്ജനം പടയണിത്തുള്ളലിലൂടെ കവിതയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ 'കാട്ടാള'നിൽ പടയണി, കവിയുടെ ഭാഷാവിഷ്കാരത്തിനുള്ള കവിതയെന്ന ശില്പത്തിന്റെ തന്നെ ആന്തരശില്പമായി മാറുന്നു.

സമാനമായ ഒരു പകർന്നാട്ടം തന്നെയാണ് 'കിരാതവൃത്ത'ത്തിലും. എന്നാൽ 'കാട്ടാള'നിൽ കാണുന്ന അമ്മയുടെ മുന്നിലെ ഭക്തനല്ല ഇതിലെ കിരാതൻ. മറിച്ച് തന്റേതായ സ്വത്വങ്ങളെല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയവർക്കെതിരെ, കലിതുള്ളുന്ന 'നെഞ്ചത്തൊരു പന്തം കുത്തി നിൽക്കുന്ന ഈ കിരാതൻ', വലങ്കയ്യിൽ

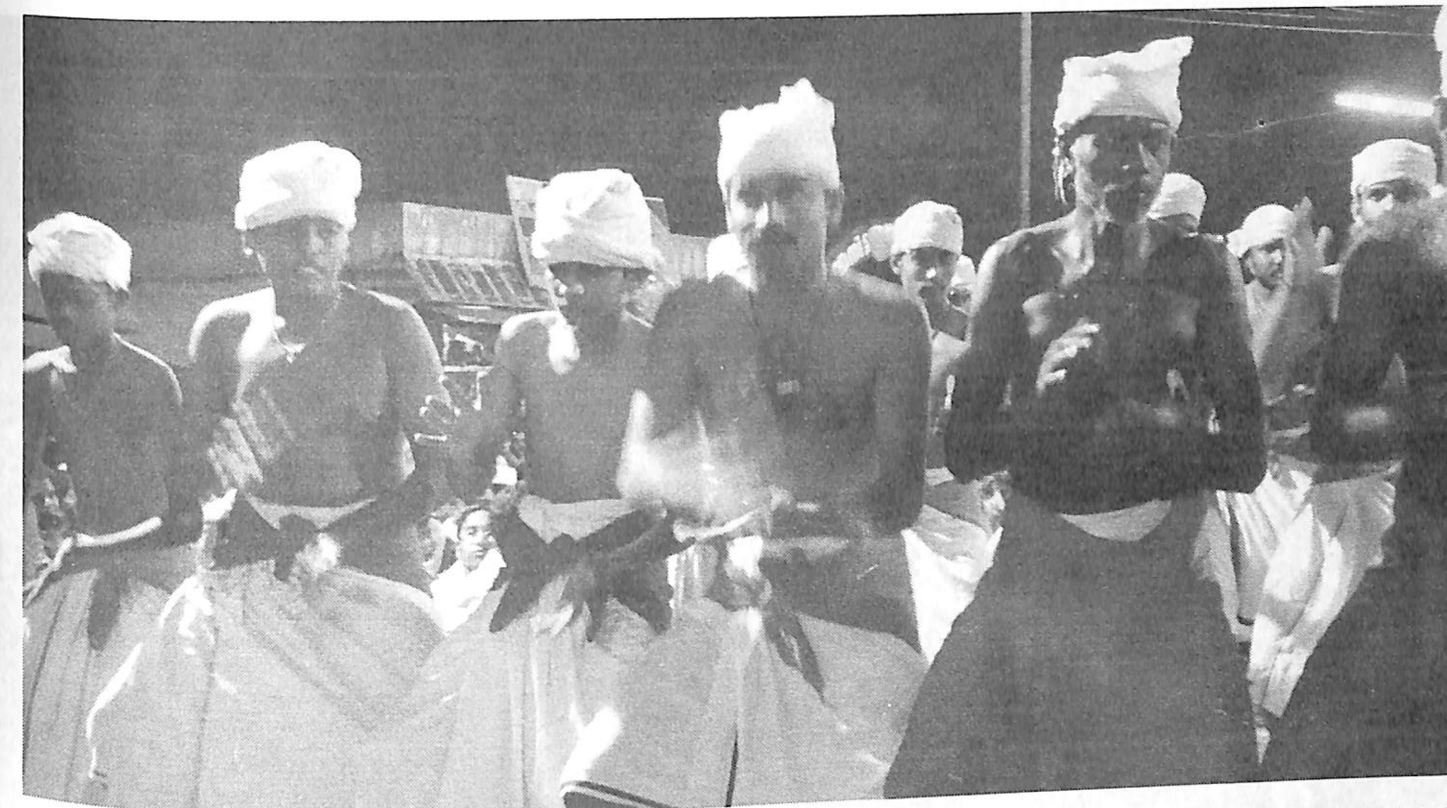

വാളും ഇടങ്കയ്യിൽ പന്തവും പാശവും കൈയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന പടയണിയിലെ ഭീതിദമായ കാലൻ കോലത്തിന്റെ സ്വരൂപം സ്വീകരിച്ചവനാണ്. കാലനും ശിവനും തമ്മിലുള്ള പോരിൽ, അങ്കക്കലിയും ആർപ്പും കുരവയുമായി

"അഷ്ടശൈലങ്ങളും പാടേ
ഞെട്ടി ഞെട്ടി വിറയ്ക്കുന്നു" തുള്ളലായി പ്രേക്ഷകരെ ഭയംകൊണ്ട് മലർത്തുന്ന കാലൻ കോലത്തിന്റെ നിഴലുകൾ തന്നെയാണ്.

"വേട്ടക്കാരുടെ കൈയ്യുകൾ
വെട്ടും ഞാൻ കൽമഴുവോങ്ങി
മലതീണ്ടിയരുന്ധം ചെയ്തവർ
തലയില്ലാതൊഴുകണമാറിൽ" എന്നു ആക്രോശിക്കുന്ന കിരാതവൃത്തത്തിലും കാണാനാകുക.

പ്രകൃതിയുടെ തനിമകളെ ദ്രാവിഡസ്വത്വങ്ങളെ, പെണ്മയെ, ഉണ്മയെ അവഹേളിക്കുന്ന പരിഷ്കൃത സംസ്കൃതിക്കെതിരെ പോരാടാൻ, പടയണി സംസ്കാരം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കടമ്മനിട്ടയ്ക്കു പടയണിപ്പാട്ടും പരുഷാക്ഷരങ്ങളുമേ സ്വീകരിക്കാനാകൂ. കടമ്മനിട്ടയുടെ ഭാഷ, കവനരീതി, പടയണി പോലെ ആസുരവും ദീക്ഷണവുമാണ്. അതുകൊണ്ട് പ്രതിസംസ്കൃതിയോട് പ്രതികരിക്കുന്നതിനുള്ള വക്താവിനേയും അദ്ദേഹം പടയണിയിൽനിന്നു കണ്ടെത്തുന്നു. അങ്ങനെ ഏറ്റവും ഭീഷണമായ കാലൻ കോലത്തിന്റെ വടിവിൽ ദ്രാവിഡസ്വത്വ പ്രതീകമായ കിരാതൻ രൂപം കൊള്ളുന്നു. നഷ്ടസ്വത്വത്തെ വീണ്ടെടുക്കാൻ തനതുപാരമ്പര്യത്തിന്റെ പൊരുളറിയുന്ന, ആ പൊരുളുകൾ ശക്തിയാകുന്ന ഒരു ബിംബത്തിനേ കഴിയൂ എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് 'കിരാതവൃത്തം.'

പടേനിയിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഓരോ ഇനത്തിലും രൂപത്തിലും ആവിഷ്കാരത്തിലും അന്തർഭാവത്തിലും ചെറുതും വലുതുമായ മലകളുടെ രൂപഘടന വ്യക്തമാണ്. മലനാടിന്റെ ഭൂപ്രകൃതിയോടുള്ള പടേനി സമൂഹത്തിന്റെ താദാത്മ്യമാണിവിടെ പ്രകടമാകുന്നത്. എന്നു കടമ്മനിട്ട വാസുദേവപ്പിള്ള. കടമ്മനിട്ടക്കവിതകളിലും മലകളുടെ, പാറക്കെട്ടുകളുടെ ധാരാളിത്തം ദർശിക്കാം.

"മലനൊന്ത നോവിന്റെ മുളപൊരി
ഞെരിയുന്ന മുകുളങ്ങൾ മൂടിയുന്ന
നേരം"

"ഒന്നാം കുന്നിലെ പപ്പടപുല്ലുകൾ
പറ്റിപ്പിടിച്ചു കരയുന്നു
രണ്ടാം കുന്നിലെ തൊട്ടാവാടികൾ
ഒന്നിച്ചു വാടിച്ചുരുളുന്നു...." എന്നിങ്ങനെ എത്രയും ഉദാഹരണങ്ങൾ നിരത്താം.

പടയണിയുടെ അനുഷ്ഠാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പദങ്ങളും കടമ്മനിട്ടയ്ക്ക് ഏറെ പ്രിയപ്പെട്ടതാണെന്നു കാണാം. ഊരാളി, അകിലിൻ മണം, ഒഴിവുനോട്ടം, വായ്ക്കരി, ദീപയഷ്ടി, കാഞ്ഞിരമാല, ആരൂഢം, കരിനീലട്ട, പൂവൻകറന്തൻ എന്നിങ്ങനെ ആ പദസഞ്ചയം നീണ്ടുപോകുന്നു.

പുമൃദുവാക്കുകളിലൂടെ ഒഴുകി നടന്ന ചങ്ങമ്പുഴക്കാലത്തിനും കവിതയിൽ നിന്നും കാല്പനികതയെ ഊറ്റിക്കളഞ്ഞ റിയലിസ്റ്റുകൾക്കും മധ്യേ, വൃത്തമാണ് കാവ്യജീവൻ എന്ന പാരമ്പര്യവാദികൾക്കും, വൃത്തനിരാസത്തിന്റെ ആധുനിക ഭ്രമങ്ങൾക്കും ചേരി കൂടാതെ വായ്ത്താരി വഴക്കത്തിൽ താളബന്ധതയിൽ ശ്രദ്ധയൂന്നി പടയണിച്ചുവടുകളുടെ താളവും ഉദാത്തഭാവവും പരുഷവാങ്മയങ്ങളും ആവാഹിച്ചവയാണ് കടമ്മനിട്ടക്കവിതകൾ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കറുപ്പ്, നിഷേധം ഇവയുടെ മുഖമുദ്രയായി.

എം.എൻ. വിജയൻ പറഞ്ഞതുപോലെ പിന്നിൽനിന്ന് ഭസ്മമെടുത്ത് മുന്നിലെ പന്തത്തിലെ തീ പെരുപ്പിക്കുന്ന മന്ത്രവാദി ഭൂതകാലത്തിലെ നിമഗ്ന ശക്തികളെ ആവാഹിച്ച് മൺകലത്തിൽ ഒരു തീവെട്ടിപ്പന്തമൊരുക്കുകയാണ്. അതുപോലെ ഗതകാലപ്പെരുമയുടെ ആവിഷ്ക്കാര ശക്തിയിൽനിന്നു ഊർജ്ജമാവാഹിച്ച് കടമ്മനിട്ട എഴുപതുകളുടെ ഉദ്വേഗങ്ങൾക്ക് തീ കൊടുത്തു. ആ വെളിച്ചത്തിൽ ഉറയുന്ന പടയണിക്കോലങ്ങളുണ്ട്, ബലിത്തറയിലെ രൗദ്രതയും, ഇരയുടെ പിടയുന്ന ആർദ്രതയും, വാൾത്തലയിലെ കല്ലിച്ചുപോയ രക്തകണങ്ങളും അലർച്ചയും ഉൾരോഷത്തിന്റെ കറുത്ത മുരൾച്ചയുമുണ്ട്. അതുതന്നെയാണ് കടമ്മനിട്ടക്കവിതയുടെ സ്വത്വം.

■

ഡോ. ഹേമമാലിനി എം
മലയാള വിഭാഗം
സെന്റ് മേരീസ് കോളേജ്
തൃശ്ശൂർ